

vant posturi de luptă îi căuta și îi pansă. Plin de sânge pe haine și mâini, scotea de sub cadavre pe cei care mai supravăzuse grozavei lupte din noaptea trecută; îi cerceta căutând să-i cunoască... o vorbă alinătoare pentru unii, un cuvânt ee îmbărbătare pentru alții și trecea mai departe. — Nimic nu-l turbura, privea totul ceva natural; nu se mira de mulțimea cadavrelor, nu se înspăimânta de nici o grozăvie ce-i ieșea în cale... mergea tot înainte, tot mai departe.

Deodată se dădu îndărăt în fața unui tablou îngrozitor: O grămadă de cadavre cu capetele sfărâmate, tidvele golite de conținutul ce se împrăștiase pe zăpadă; iar într'o parte stătea Mărgean răpus de câteva baionete,.. zăria Mărgean cu ochii mari sticloși, plini de groază, întors puțin spre Valea Siretului, zăcea cu mâinile crispate în zăpada înroșită... Mărgean, aici la doi pași de el... își șterse ochelarii, se frecă la ochi și privi din nou... Mărgean, bietul soldat atât de simplu și duios, își făcuse datoria pe deplin, își dăduse pentru țară tot ce avusese el mai scump pe lume...

Și par'că-i auzia glasul împletit cu sgomotul strident și aspru al cetinei, aspru ca și povestea lui...

Și ca un ecou îndepărtat, se repetă pierdut în fundul sufletului său vorbele: De-aș avea aripi, de-aș putea sbura" !..

O lacrimă se prelinse pe ochelari, rămânând spăzurată pe marginea sticlei reci nesimțitoare. — Era prea îngrozitor. — Inchise ochii — i se părea că vede doi orfani în sdrențe. — un moșneag gârbov și bolnav, iar de ei să îngrijească o soție istovită de muncă și nevoi.

GH. IACOBEANU

SINGURATATE

(Unul, niciunul, o sută de mii)

Luiți Pirandello.

A fi singuri ce însemnează pentru voi ?

Să rămâneți în tovărășia voastră înșivă, fără nici un străin alături.

Ah da, vă asigur că e o lume frumoasă aceasta, de a fi singuri.

Eu vroiam să fiu singur într'o lume cu totul neobișnuită, nouă.

Cu totul deosebită de ceia ce gândiți voi: adică fără mine și tocmai cu un străin alături.

Vi se pare un întâi semn de nebunie?

Poate pentru că nu reflectați bine.

Putea să mă cuprindă nebunia; dar vă rog să mă credeți că unicul mod de a fi cu adevărat singuri e acesta care vă spun eu.

Singurătatea nu e niciodată cu voi, e totdeauna fără voi și posibilă numai cu un străin alături: loc sau persoană să fie, să nu vă cunoască deloc, să nu vă cunoaște deloc, așa fel ca voința și sentimentul nostru să rămână întrerupt și rătăcit într'o nesiguranță neliniștitoare și, încetând orice afirmație pentru voi se întrerupe însăși intimitatea conștiinții voastre. Adevărata singurătate este într'un loc care trăește pentru ea însăși, și care pentru voi nu are urmă și glas, și deci unde-i străinul, sânteți voi.

Așa vroiam eu ca să fiu singur, fără mine, vreau să fie fără acel eu pe care îl cunoșteam deja sau credeam că îl cunosc. Singur cu un străin oarecare, pe care îl simțiam nelămurit că nu mai pot să-l înlătur de lângă mine și că eram eu însu-mi: străinul nedespărțit de mine.

Vedeam numai unul atunci! Și chiar acest unul, sau nevoia ce o simțiam de a rămâne singur cu el, să mi-l așez înaintea pentru al cunoaște bine, și să vorbesc puțin cu el, mă tulbura mult ca o senzație care ar fi între fior și groază.

Dacă pentru alții nu eram ceia ce am crezut până acum că sunt pentru mine, cine eram eu?

Trad. din Ital. de
Liberale Netto

Bucăți de noapte

G. BACOVIA

POEME ÎN PROZĂ — Tip. „Lupta“, 1926.

Cu obișnuit-ai timiditate, Bacovia ne oferă daruri așa de prețioase într'o formă așa de modestă.

E o ironică lege a firii care ascunde bogăția și